

12 RÖPIRAT.

Budapest 1886. augusztus

VI. évfolyam

XI. füzet.

A bukaresti nemzetközi antiszemita kongresszus.

Amint hitelesen értesülünk, a Bukarestben f. é. szeptember 7-én megtartandó nemzetközi antiszemita kongresszuson számos külföldi antiszemita nevezetesség is meg fog jelenni. *Drumont Ede* is értesítette a kongresszusi bizottságot, hogy a kongresszus tárgyalásaiban részt vesz. *Drumont Ede* nyilván *Budapesten* át fog Bukarestbe utazni.

Kívánatos lenne, hogy Magyarországból is többen részt vennének a bukaresti kongresszuson. A részt venni kívánók szíveskedjenek meghívó kieszközlése céljából *Moroiu Constantin M.* százados úrhoz, a kongresszus titkárához fordulni, e czim alatt: *Monsieur le Capitaine C. M. Moroiu*, Rédacteur du „Veteránul”, Bukarest, Strada Morfeu Nr. 27.

Romániai antiszemita elvtársaink égnék a tettvágytól, s remélik, hogy a zsidókat nemsokára *fellebbezni fogják Romániából*. Legutóbb a dorohoini kerületi préfet minden zsidót kiűzött kerületéből, s Jassyból a legutóbbi hetekben 1560 zsidó család vándorolt ki Amerikába.

Boldog Románia!

A kasseli kongresszusi népgyűlés.

A f. é. pünkösdi ünnepek alatt Kasselben tartott német antiszemita kongresszus befejezéséül, a mely bizalmas jellegű volt, — június 15-én este egy nyilvános népgyűlés is tartatott, a mely nagyszámú közönség részvétele mellett folyt le. E népgyűlés lefolyását a következőben ismertetjük:

A gyűlést *Werner*, a „Reichsgeldmonopol” szerkesztője nyitotta meg néhány bevezető szóval, a melyekben kijelentette, hogy az antiszemita kongresszus eredményéül tekinthető az antiszemitáknak megegyezése abban az alapelvben, hogy „a zsidó emancipáció eltörrendő.” Erre dr. *König-Witten* elfoglalván az elnöki széket, a szónoklatok sora megkezdődött.

Első szónok volt dr. *Förster Bernát* Berlinből, a kinek themája: „A zsidók a történelem világlátásában” volt.

Bennünket — monda — népünk sanyarú helyzetének felismerése hajt a zsidóság elleni küzdelembe, s e küzdelmet kötelességnek tekintjük magunkra nézve. A zsidók ellen okokkal kell küzdenünk, nem pe-

dig élczelésekkel; a bonczkést a német nép testére kell tennünk, hogy egy kelevényt kivágyjunk, a mely mint egy rákseb eszi be magát mind mélyebben. Az antiszemitizmusra nézve pedig tudományos előkészület szükséges, a nép tanulmányozásának a tudománya, a melynek lényegileg egy antiszemitikus tudományvá kell alakulnia. Azzal, hogy a zsidók folyton-folyvást a 19-ik századra, mint a felvilágosodás századára hivatkoznak, nagy oktalanságot követnek el: mert kevés kivétellel éppen népünknek szellemóriásai antiszemitikus érzületűek. Antiszemitikus tudományunkra nézve csak a teljes népéletbe kell belenyúlnunk, és szörnyű bajok, népünk széles rétegei elégedetlenségének okai, tárulnak fel előttünk. E mellett bőséges alkalmunk van, a „Cherchez le Juif” (keresd a zsidót) elvet alkalmazhatnunk. Úgy látszik, hogy az itteni színházigazgatóság az antiszemita kongresszus tiszteletére a „Zsidó nő”-t adhatja elő. Hát, uraim, ha az Önök nejei ma a „Zsidó nő”-t nézik meg a színházban, – mi viszont a „zsidókat” vesszük közelebről szemügyre. (Helyeslés.) A zsidók elleni mozgalom egyáltalán nem vallási mozgalom, hanem a zsidó nép ellen intézett mozgalom. A zsidó nép szellemi felfogása és minéműsége egészen más, mint a németeké; de a hamis zsidó szellemirány a németekre való ráragadással fenyeget, s ezért a zsidóktól való megtisztulás magunkra nézve szükségyszerűség. A zsidók idegenszerűsége miatt ellenükben az idegenek jogai alkalmazandók, s e tekintetben az antiszemitizmus programja negatív program; mint társadalmi reformok előmozdítója azonban az antiszemitizmus nagy mértékben pozitív mozgalom. Ha tehát mi németek antiszemitikus értelemben járunk el, úgy antiszemita törvényekhez fogunk jutni s a szemita beavatkozásnak elejét fogjuk venni. Mi lenne azonban népünkben, ha mi a szemitikus összekeveredést még tovább is megengednénk? A történelem világosan arra tanít, hogy a zsidók sohasem voltak képesek más népekbe, a velük való összekeveredés útján beolvadni, sőt inkább külön természetük szükségkép kivételes állásra szorítja őket. A zsidó veszedelem elől pedig az antiszemita a német népet megóvni akarják; komolyan fognak a dologhoz, s azt a mit cselekesznek, kötelességüknek tekintik. „Itt állok, más-ként nem tehetek, Isten engem úgy segítjen!” gondolja magában a meggyőződéséhez hű antiszemita. Miként a régi chattok jogosítva voltak a rómaiakat határaik közül kikergetni, úgy nekünk is megvan a jogunk a zsidók ellen fellépni, mert különben oly viszonyok közé kerülünk, a melyek rosszabbak, mint a rómaiak voltak. „Mellétünk vagy ellenünk!” – ez a jelszó. E kettő közben nem létezik semmi.

Ezután *dr. König* Wittenből ragadta meg a szót a következő tárgyhöz: „Uzsora és uzsoratörvények.”

E szó „uzsora” önkénytelenül a zsidóval való összeköttetésben lép fel. A zsidó ugyan azt vitatja, hogy elnyomatása kónyszerítette őt az uszorkodásra, a történelem azonban ellene mond ezen állításnak; s e szerint ezen valódi zsidó foglalkozási mód a jellemnek egy vonását tünteti fel, a mely a zsidónak minden egyéb produktív foglalkozásmódtól való idegenkedésében találja okát. Az emancipáció óta is legfőleg csak igen csekély mértékben vettek részt a zsidók a produktív munkában. Előszertettel vetették magukat a schacherozásra és a nép kizsákmányolására, a melyre nem-zsidókkal szemben a vallási felhatalmazás egy nemével bírnak hisznek. Azt hiszik, joguk van más népeket elnyomni, mert

önmagukat felsőbb képzettségű népnek tartják. A zsidó uzsora rettenetes ténye elől maga Bismarck sem zárkózhatott el, a ki a porosz országgýlýésen 1847. június 15-kén ezeket mondta: „Ismerek egy vidéket, a hol a zsidó lakosság nagy számú, s a hol vannak földművesek, a kik egész földjükön semmit sem mondhatnak a magukénak; az ágytól kezdve egész a piszkafáig, minden bútor a zsidóé, a marha az istállóban a zsidóé, a paraszt pedig minden egyes darab után napi bért fizet; a gabna a mezőn és a pajtában a zsidóé, s a zsidó a földművesnek a kenyérre, vetőmagra és takarmányra szükséges gabnát mérőnként adja el.” Kárhozzatandó tehát az a tolerancia, mondjuk inkább intolerancia, a mely a földműveseket szánakozás nélkül az uzsorás zsidók karmai közé jutni engedi, a zsidó raffinirozottságnak kiszolgáltatja. (Helyeslés.) Mi segíteni akarunk azokon a szegény embereken, hogy ne legyenek a külföldre kiűzve, s hogy ekkép hazántól a jó erők el ne vonassanak. (Helyeslés.) Szónok itt a zsidó uzsorás kizsákmányolásnak egy hajmeresztő esetét közli a weimari felső vidékről, s később aztán a Bombe-esetre tér át. (Bombe iskolaigazgató volt Berlinben s uzsorások által nemcsak a legnagyobb nyomorba, hanem végre kétségbeesésből öngyilkosságba is lett hajtva.) Oertzen ezt mondja: „Minél jobban megismeri az ember a zsidókat, annál kevésbé szereti őket, – s a tények igazat adnak neki. A mi már most az uzsoratorvényeket illeti, ezeknek legalább erkölcsi hatásuk lett, mert az uzsorát közönséges véttséggé bélyegezték. Az olyan esetek mint a Bombe-eset, gondolkodóba ejthetnek az embereket, s ama törvények szigorítására vezethetnének. Épen a hivatalnokok között pusztít az uzsora legfélelmesebben, s ama Bömbe iskolaigazgató tényleg az uzsorások fehér rabszolgájává lett. Szemben az ilyen esetekkel és az ismeretes zsidó fogásokkal mi valóban nem vagyunk mint az intoleransok megjelölhetőek. Az uzsoratorvények újjaalakításánál én a kamatmaximum megállapítását is szükségesnek tartom. Az uzsorának továbbá valódi büntetőjogi esetnek kell tekintetnie, a mi mellett az uzsorás magas pénzbírsággal sújtandó és kötelezendő, áldozatának kárpótlást adnia. Persze ekkor aztán a bírának is német embereknek kellene lenniök, nem pedig uzsorások fiainak, a kik az uzsorával szemben nem bírnak német jogérettel. (Helyeslés.) Aztán oly ügyvédek is, a kik piszkos uzsorapereket elválnak, ki kellene az ügyvédségből csapni.

Tizenöt percznyi szünet után *dr. Böckel-Capistrano* kezdett szólni „a zsidó birtokfeldarabolókról (Güterschlächter) Hessenben és czinkostársaikról.” Alig, hogy beszélni kezdett szónok, egy csomó, valószínűleg zsidó pénzen felfogadott ember a beszédet zavarni iparkodott s közbeszólásokkal szakítgatta félbe. Csakis, miután a békezavarók a teremből el lettek távolítva, folytathatta beszédét *dr. Böckel*. Beszéde, fővonásaiban a következő volt:

A nélkül, hogy dolgoznának, a zsidók népünk verejtekéből élnek. Szolidárisán egyesülnek a németek ellen. Vannak Hessenben vidékek, a hol a földművesek egyenesen csak a zsidóért dolgoznak, Itt aztán nem szükség az embernek fanatikusnak lenni, hanem népét csak egy kissé szeretni kell, hogy az ember felháborodásba essék. A zsidó aláássza földműveseinknek jólétét. S mi egy nép földművesek nélkül? Ha ez így megy tovább, úgy Róma sorsa latifundiumaival a mi sorsunk. Hogy a földműves osztály, népünknek ez a tápláló osztálya, alá van ásva, szá-

mokka] bizonyítható be. A számoknak ezen korbácsjégesője előtt minden *ellenfélnek* hajtatnia kell. (Élénk helyeslés.) (Szónok itt egész sorát *közli* a statisztikai adatoknak a birtoklemészárlásokat illetőleg Hessenben, a melyek gazdasági állapotainknak rendkívüli szomorú képét tárják élénk.) A zsidó azt is lemészárolja, a ki lemészárolt birtokrészeket hitelre vásárol. *) A nyomorúságnak e halmaza mellett az antiszemitizmus ama könyveknek a vetése, melyet a zsidó vetett el. (Élénk helyeslés.) Ha a birtoklemészárlóknak névsorát megnézzük, úgy a 19-ik század gyalázatának kell tekintenünk azt, hogy egyáltalán még vannak filoszemiták. (Élénk helyeslés.) Szónok továbbá kifejti, hogy a hesseniekhez hasonló állapotok Posenben, Nyugat-Poroszországban, az eisenachi felsővidéken, a Spessartban és Felső-Frankenben is észlelhetők, amint ő megbízható források alapján ezt megállapíthatta.

Azért parancsoló kötelesség a zsidó mizériának törvényes után gátat vetni. Egyes törvények nem segítenek a bajon; s azért hazánk iránti szeretetünk bennünket a zsidó emancipáció eltörlésére sürget, népünk önfentartásának céljából. (Hosszantartó tetszés)

Az estély negyedik szónoka Sonnenbergi Liebermann volt, a ki a „börzéről és sajtóról” a következőket mondta:

Montefiorenak ismeretes mondása a sajtó jelentőségéről nemcsak ennek fontosságára tett figyelmessé, hanem bizonyítékot is szolgáltat arra nézve, hogy Izrael a világot meghódítani szeretné, s mikép akarja ezt elérni. Egy árja államszervezet se képes azonban huzamosan fenállani, ha belsejében egy kis köztársaság talmudisztikus elvekkel él, amint ez a zsidókkal az eset. Ezt a következő fejtegetésekre való tekintettel jól jegyezzük meg. Miként ténykedési képessége, úgy elterjedettsége a sajtónak roppant nagy, ép oly roppant nagyok ma feladatai is. A sajtó a közvéleménynek teremtője, közvetítője és vezetője; nélkülözhetlenné vált kormányokra és pártokra nézve, hogy vélemények közöltessenek általa. A sajtó fedi fel azt, a mi el van rejtve, és a nyilvánosság fóruma elé hozza. Ő az eszköze a nép oktatásának és felvilágosításának; ő közvetíti az üzleti forgalmat, irodalmi ismereteinket és a törvényszéki tárgyalások ismeretét. A sajtó tág tárgyismerettel bíró s megvesztegethetlen igazságszeretű férfiakat igényel, hogy igazságos felháborodást és valódi lelkesedést teremthessen. Sajnos azonban, hogy a sajtót szolgáló férfiak nem mindig ilyen tanítói és papjai a népnek: az európai sajtónak a zsidók által való meghódítása végbement, a kik a sajtót üzletként fogják fel, habár a zsidóknak tulajdonképen csak a reporteri és intervieweri tehetségük van, s mint ilyenek mindenüvé betolakodni tudnak. Hírlapi hirdetések szinte befolyással vannak a sajtóra, míg a névtelenség a zsidóknak az újságírásban való részvétele fölé a bizonytalanság leplét borítja. Ha minden cikk alá alá kellene írni a szerző nevét, akkor a zsidó újságírók Kohn-ologiját az emberek azonnal felismernék. Napisajtónk egészségtelen fejlődése, megjelenésének tömegessége, összekötte azon

*) „Güterausschlachtung”, „birtoklemészárlás” alatt a németek azt az eljárást értik, a mikor valaki vagy a saját birtokát, vagy a mástól megvett birtokot parcellázva (persze többnyire jó drágán) földműveseknek eladja, a kik többnyire nem tudván a vételért egyszerre lefizetni, a vételár a vett birtokon betáblázva marad, vagy pedig a vevő jelzálogos kölcsönt vesz fel a vételár kifizetésére, – de közbejött rossz termékek stb. következtében a vételek többnyire vagyoni bukásukat idézik elő. – Szerk.

szükségyszerűséggel, hogy a hasábok anyaggal töltsenek ki, hozta be a hazugságot a sajtóba.

Ezzel áltatják a német népet saját valódi érdekei fölött s fejlesztik a németek boldogtalan kávéházi politikussági hajlamát. A sajtó kábulásba ejti a népet úgy, hogy ez nem látja a veszélyt, a mely őt Izrael részéről oly annyira fenyegeti. Az 1848. év bódultsága közben történt, hogy a zsidók az emancipációt lopva kinyerték, míg a sajtónak birtokbavétele őket oly hatalomra segítette, a mely nekik lehetővé tette, minden tért a maguk részére kizsákmányolni. A reklám által lehetőségessé vált a zsidókra nézve, hogy tetszésök szerint csinálják a nagy embereket. Nem egy árja férfiú meghajol ezen iga alatt, mert sajnos, a gyávaság a polgári életben jele korunknak, noha a csatatéren a németek bátorsága még folyton él. (Zajos tetszés.) Továbbá a zsidó sajtó a rossz élczelődéseket és trágárságokat még a családokba is beviszi, néha azonban hazafias lesz, mihelyt ez jövedelmez valamit. Ha a zsidó lapok hazafias lelkesedésben törnek ki, ez előttem épen olyannak tűnik fel, mint a Panke, egy Berlint keresztül folyó bűzös víz, megáradása. – A börze és a sajtó között meglehetősen szoros összeköttetés áll fenn. Régebbi időkben tulajdonképen csak az árutőzsdét ismerték, s csak később jött létre az értéktőzsde. Az 1825-ki rendelet szerint a börze csak a forgalom könnyítésére szolgáló eszköz kellett hogy legyen. Csak a zsidók által lőnek a börzék lassankint közvetítő intézeti szerepükből kiszorítva, s a differentialis játék, a mely rosszabb a hazárdjátéknál, bevonulását tartotta.

A börze teremtette meg a kölcsönök rendszerét, s hozta az államok nyakára az adósságcsinálás baját magas percentjeivel. A varróleánytól egész a miniszterig, a minisztertől egész a fejedelmi házak tagjaiig a börze az embereket kizsákmányolta, s egyúttal a korrupciót megérlelte, a nyereségvágy a nagynevű embereket a gründerek közé vivén. A börze a kormányokat a börzezsidoók pénzbehajtóivá tudta tenni; az úgynevezett birodalmi bank is kiválólag a börze és börzerokonok kezeiben van, s külföldiek, tudniillik zsidók a részvényesei. Legnagyobb részt a börze műve a kalamitások és pénzszükségek is, s háborús időkben a Rothschild dynasztia hasznát húz a népek nyomorából. A börze az a keresztes pók, a mely hálóját egész Európára kiterjesztette. A háló mögött miként egy világfény, ott állanak a csalékony káprázatok, melyekkel a buta európaiakat a hálóba csalogatják. E mellett a sajtó a czinkostárs. Ha azonban a börzét méregfának ismerték fel, úgy vágják le s dobják a tűzbe. (Élénk helyeslés.) Egy eszköz persze még fennmarad; a zsidókat idegenekre szóló törvények alá kell helyezniük, s nekik a tőzsdére való bejárást eltiltanunk. Minekutánna szóló a jelenvoltakhoz mint hesseniekhez még néhány buzdító és lelkesítő szót intézett volna, beszédét élénk tetszésnyilvánítások között zárta be.

Végül még *Werner* szerkesztő intézett néhány búcsúszót *Sonnenbergi Liebermannhoz*, a ki Németországot nemsokára elhagyni szándékozik; mire *dr. König* egy lelkesült zárbeszédben a német birodalmat egy hatalmas tölgyfához hasonlította, a melynek pompás törzse azonban szétterjedő ágaival veszélyeztetve van, mert benne a földi féreg vagy a földi patkány ütötte fel fészket s a fa egészségét aláassa. Azon reményének kifejezést adva, hogy még sikerülni fog, ama dülő állatokat eltávolítani

s a pompás német birodalmi tölgyet megmenteni, Németország éltetésével zárta be beszédét, mire a lelkesedéstől mozgásba hozott gyűlés a „Deutschland, Deutschland über Alles”. dal eléneklésével befejeztetett.

(Reichsgeldmonopol.)

A zsidók, ezen antiquált, elaggott nép, továbbra is zsidók akarnak maradni.

Az antiszemitikus tudománynak, a mely a németeknél a legújabb időben nagy lendületet vett, egyik kiváló képviselője *Dr. Wahrmund Adolf* magántanár a bécsi egyetemen és a cs. k. keleti akadémián. 1882-ben megjelent tőle Lipcsében F. A. Brockhausnál a „Babylonierthum, Judenthum und Christenthum” című munka, a melyet 1885-ben követett a „Die christliche Schule und das Judenthum” című mű (Wien, Kubasta u. Voigt.)

Wahrmund tanárnak sokat köszön az antiszemitizmus e két kitűnő művéért, a melyek alapos forrásismerettel, beható kritikai élel s mély bölcsészeti felfogással vannak írva.

Olvasóinkat mindenesetre érdekelni fogja tehát az alábbi mutatóvány, a melyet a „Die christliche Schule und das Judenthum” című művéből hozunk e cím alatt:

A zsidók, ezen antiquált, elaggott nép, továbbra is zsidók akarnak maradni.

Természetes és önmagától értetődő dolog, hogy minden külön kultur-társadalom magát mint ilyent fentartani s az ellenfeivel vívott folytonos harcban a végtelenig kiterjeszkedni törekszik, a mi mellett az egyesnek gyengébb vagy erősebb akarata egyáltalán nem határoz. Ebből szemrehányást levonni, értelem nélküli dolog lenne. Különbség van azonban az erejében (hevesség, szenvedélyesség, kíméletlenség, az eszközök brutalitása) ezen terjeszkedési ösztönnek, a mely már az egyes kultúrtársadalmak szabványaiban és symbolmaiban is világosan kifejezésre jut. Ha már most valamely kultúrterület bensejébe egy idegen kultúrtársadalom helyi tekintetben felvétetik és befoglaltatik, úgy az összeszközei által erősebb, az összeszközökben gyengébbet, ha ezt se kiűzni, se kiirtani nem akarja, törvényes megszorítások által, vagyis az egyenjogúságból való kizárás, helyi elszigetelés stb. által fog törekedni ártalmatlanná tenni; és ezt tette a kereszténység is korábban a területén letelepült zsidósággal. Azon, az úgynevezett reformzsidók által is táplált jó

hiedelemben pedig, hogy a zsidók többé már nem akarnak igazi zsidók maradni, a keresztények aztán az úgynevezett emancipáció által a zsidóknak megadták az egyenjogúságot, – amint legalább a keresztények t. i. a dolgot nézték. Azonban nemsokára aztán kitűnt, hogy a zsidók az ő emancipációjukat egyáltalán nem valamely, a keresztények által nekik önként adott ajándéknak, hanem inkább mint egy, saját fegyvereik által a kereszténység és a keresztény népek fölött kivívott győzelmet, illetve mint ezeknek dupírozását (lővátételét) tekintik, s nyomban hozzáfogtak, ezen győzelmet kímélet nélkül (saját vallásuk követelményei szerint) kizsákmányolni. E fölött itt többet szólni nem szükséges. Azonban mindjárt újra kibontatott s magasan lobogtattatott a zsidóságnak, mint egy külön szellemi szervezetnek a zászlaja, s a talmudismus és rabbinismus követelte, mint *tudományos* irány is, színeinek az elismerését. Az úgynevezett reformzsidók is eldobták az álarcot, s mint győzők lengették a talmudismus zászlaját, még saját legünnepelebb reformátoraikat is újra lerántva. Cassel Dávid (Lehrbuch der jüdischen Geschichte und Literatur 520 1.) ezt mondja: „Az elmúlt félszázad a zsidóság tudományát önálló tudományvá emelte. A *történelmi fejlődésnek* (t. i. a szigorú orthodox zsidóságnak és fennmaradásának) megértése Mendelssohn Mózesnél épúgy hiányzott, mint nem találjuk fel azt elődjénél Maimonides Mózesnél. . . Mindazonáltal a zsidóknál egészen véve még hiányzik az értelem a zsidóság tudományának jelentősége iránt; ezen hitközségen kívül (keresztények között) még tudós körökben is csak vonakodva és kelletlenül határozták el az emberek magukat arra, hogy tudomást vegyenek ennek a tudománynak a vívmányairól, a mely tudománynak még egy német kormánynak se méltóztatott tanszéket valamely egyetemen emelni!” HecMner „A zsidó történelem tankönyve” című munkájában (Lipscse 1884.) a Talmudról ezt mondja: „A Talmud képezte a zsidónép középpontját, s reá nézve a márvány alaptörvénynyé, az élet forrásává és *minden tudomány ossz foglalatjává* lön; a Talmud a zsidók vallás-erkölcsi életét megóvta és őket a *tudatlanság és eltompultság* elől megvédte,” – se szavakkal végezi: „A zsidó tan és *tudomány* ápolásán nyugszik a zsidóság jövője.” Cassel továbbá tudósít (530. 1.): „A Talmud húsz év óta különböző helyeken (Prága, Bécs, Varsó, Vilim, Berlin,) részben erős kiadásokban, stereotipirozva s kinyomatva és elterjesztve lett, – a mely jelenség a Talmudnak élénken ütött tanulmányozásáról örvendetes tanúbizonyosságot tesz.” 1872-ben Berlinben egy „főiskola a zsidóság tudománya számára” állíttatott fel; 1874-ben A rabbiszeminarium az orthodox zsidó-

ság részére” Hildesheimer rabbi alatt; 1877-ben a „magyar királyi országos rabbiiskola Budapesten,” – mint újonnan támadt erődjei a talmudismusként, az 1854-ben megnyitott „Boroszlói rabbiszeminárium mellett, (amely jelenleg az ismert fanatikus és történetírónak Graetznek vezetése alatt áll). Ezekhez járultak a tanítószemináriumok és a számos u. u. Talmud-thora iskolák. Több helyeken az ily iskolák alapítására és fenntartására országos és községi pénzbeli járulékok is követeltetnek s itt-ott tán meg is adatnak. Ezenkívül nagyobb egyetemi városokban, mint Bécsben, Berlinben, Lipcsében, vannak zsidó tanulók egyletei a zsidó tudomány ápolására.

A zsidóság *tudománya*, kereszténységelőtti (ethnicus) világnézeten, görög idő előtti tudáson és ó-babyloni gondolkozási módszeren alapulva, a fragmentarius gondolkozás majomugrásai által a judaisztikus akarat kizárólagosságának szolgálatába hajtván, ma, minekutánna sok évszázadon át a Ghettoba száműzve volt, – ma a nyílt piacra lépett, s mint tudomány elismerést követel. Cassel (199. 1.) ezt mondja: „Az egyenjogosítás, a mely a zsidóknak politikai tekintetben megadatott, a tudományos téren a Talmud-tói sem maradhat elvonva.” Hogy azonban a Talmudnak ilyen elismerése zsidó értelemben egyszersmind elveinek az elismerését és ezzel Izrael uralkodási jogosultságának az elismerését is magában foglalja, az olvasó már tudja, s így az egyenjogosítás itt is már előre a zsebében hordja az „agio”-t, a mely nélkül zsidó tudva-levőleg el nem lehet.

Csakugyan csudálatos egy jelenség: egy hulla kiemelkedik a sírból, és elakarja disputálni a jogot az élőkől az életre. Maimonides (a *More Nebuchim* III. 202. 1. Scheyer) az Ibn Vahschije által arabsra fordított „Nabataeiak mezőgazdászata” után egy paraboláját beszéli el „Bábel bölcseinek ama sötét időkből.”

A málvacserje ugyanis Ninivében tizenkétezer éven át virágzott, s ekkor vitába keveredett a nadragulyával (Mandragóra), a mely őt elnyomni akarta. Egyúttal azon prófétától, a ki a málvacserjének ereje által szokott jövendölni, a jóstehetség elvonatott. Mikor azonban ez a jóstehetség visszatért, a prófétának elbeszélte a málya, hogy ő a nadragulyával való pere által egészen igénybe volt véve; most azonban hívja össze a próféta valamenynyi bírót, hogy döntsenek kettejük között, melyiküknek van nagyobb büvereje, a mályának-e vagy a nadragulyának. – Maimonides gúnyolódik e fölött az „ostoba mese” és a babyloni tudósok fölött, a kik ilyen ostobaságokat hihettek, – a Talmud ostobaságait szó szerint venni, szerinte minden zsidónak kötelessége, –

valójában azonban ez a mese olynemű, hogy legnagyobb részvé-
tünket keltheti fel. Nem tudjuk, minő szellemi hatalmak vannak
itt málya és nadragulya által symbolizálva, – a málya magvai
táplálók s az emberek kenyér gyanánt eszik, igaz, hogy csak a
szegény emberek, de hisz ezek képezik a többséget Keleten úgy
mint Nyugaton; – ma azonban megéltük, hogy a kereszténység-
nek két ezer évi virágzása után a holtnak hitt talmudizmus nad-
ragulyája vitássá teszi neki a talajt, s a világosságot és levegőt
elvágni akarja tőle, a kereszténység prófétáitól pedig úgy látszik
a jóstehetség el lett vonva.

Miként fogják fel a zsidók vezérei tudományos és erkölcsi
feladatukat a jelenre nézve, kiviláglík az újabban oly gyakran
hallható nyilatkozatokból, mint: a zsidóság hivatva van „egy új
tudományt és egy új kultúrát megalapítani”, vagy „a kereszté-
nyeket emberekké tenni”, vagy „az egész földön világosságot el-
terjeszteni, s magát az emberiség iránt kimondhatlanul érdeme-
sültté tenni.” A zsidóságnak Bécsben megjelenő közlönye, a
„Neuzeit” 1883. szeptember 15-én a következőt hozta: „Mi, a
zsidóság követői, a kik tanok és a történelem által, szenvedések
és megpróbáltatások által erkölcsi tekintetben a népeket megelőz-
tük, a népeket kell hogy neveljük, hogy azok a barbáriák, a me-
lyeknek a legutóbbi évek tanúi voltak, s a melyek a közvetlen
jelenben (magyar földön) tovább működnek, lassanként eltűnjenek,
és legalább *egy része a keresztény népeknek* azon erkölcsi fokra
jusson, a melyen a zsidók már régóta vannak” Már évekkel
ezelőtt olvasható volt egy másik zsidó folyóiratban ez: „A német
zsidóság most oly erőteljesen, oly óriási módon, oly változatlanul
működik az új *kultúrán és tudományon*, hogy a keresztény közön-
ségnek legnagyobb része tudva vagy öntudatlanul a modern zsi-
dóság szelleme által vezetetik.” Ez teljesen igaz, és a legtelje-
sebb mérvben áll Ausztriára és itt ismét Bécsre nézve teljesen
elzsidósodott és zsidóskodó sajtójával (a rabinus sajtóval). Ebből
azonban a zsidóságnak nem lehet szemrehányást tenni, mert ez,
amint láttuk, lényénél fogva másképp nem is cselekedhetik; a
hiba a keresztények részén van. Sajnos, hogy épen a nemzetgaz-
dasági és sociálpolitikai tudományok, valamint a jogtudományok
bizonyos életbevágó ágai voltak az első tudományok, a melyekre
az emanczipált zsidóság rávetette magát, úgy hogy attól lehet tar-
tani, hogy a keresztény ember mint humanizálási tárgy, a gyógy-
kezelő orvos kezei alatt meghal, mielőtt a kúrának vége szakad.

Láttuk már, hogy a zsidó *tudomány* közvetlenül a zsidó vi-
láguralom felállítása iránti tevékenységre utal, de egyszersmind a

korábban többé-kevésbé korlátolt talmudi igazságszolgáltatásnak a zsidó községekben való teljes helyreállítása iránt is tétettek elhatározó lépések. A Talmud ide vonatkozó szabványai a *Schulchan Aruch*-ban vannak összegyűjtve, szabatos kifejezésre juttatva és rendezve, s ez a *Schulchan Aruch* három évszázad óta elismert szabály a rabinusok előtt. Theologia, jogtudomány és törvénykezés, szintűgy mint az Izlamnál, a rabbi személyében egyesül, a ki a maga községét mint Judának egyik hadosztályát az ellenséges földön összetartja, s a körülötte lakó gojim ellen vitt szent hadjárat céljai szerint, a Talmud és a *Schulchan* szabványaihoz képest oktatja és igazgatja. 1866-ban egy, 94 rabinusból álló zsinat elhatározta, „hogy a *Schulchant* minden helyen és minden időben megtartani kell.” 1882-ben az egy évvel ezelőtt elhalt Schreiber főrabbi és birodalmi tanácsbeli képviselő a krakkói rabinusi zsinat nevében, az osztrák közoktatásügyi minisztériumtól a *Schulchannak*, mint a zsidókra nézve érvényes vallási törvénykönyvnek állami elismerését követelte, s ez a követelés azóta újra ismételtetett. A legfontosabb azonban az Alliance israélite universelle megalapítása Parisban Crémieux által, a mely az összes zsidóságnak mintegy külön nemzet-vallási szövetkezetnek érdekeit képviseli, kongresszusokon mint világhatalom beleszól a dolgokba, több fiók-egyletet alapított, s az arra alkalmas országokat zsidó iskolák egész rendszerével látta el. Azon Alliance megalapítására célzó felhívásban ugyanaz a Crémieux annak idején ezeket mondotta :” Szent könyveinknek magasztos jövendölései (a zsidó világunalomról) teljesezésbe fognak menni. Eljő a nap, a melyen Jeruzsálem az imádság háza lesz (az Izrael kormánypálczája alatt egyesített) népekre nézve, a mikor a zsidó monotheizmus zászlója a legtávoliabb tengerpartokon is leng. Használjunk ki minden körülményt ! Hatalmunk nagy; tanuljuk azt használni! Mitől kellene félnünk? *Nincs messze az a nap, a melyen a föld minden vagyona kizárólag a zsidóké lesz*” (les richesses de la terre appartienndrout exclusivement aux Juifs). Ugyanez a Crémieux mint miniszter 1870-ben a zsidóknak Algírban a polgárjogot megszerezte, s a zsidók vagyona és befolyásuk főleg a választásokra és kinevezésekre, a dolgokat már odáig vitték, hogy a bírák zsidók és ben-szülöttek közti peres kérdésekben magokat örömetst illetékteleneknek mondják ki, s e peres kérdések elintézését a zsidó törvény-székekhez utasítják, t. i. a Talmudra és a *Schulchan*ra. Hasonló állapotok uralkodtak annak idején Spanyolországban is, és hogy a zsidók ezeket másutt is visszaállítani törekednek, csak igen természetes.

A mondottakból eléggé kitűnik, hogy a zsidók továbbra is *zsidók akarnak maradni*, s éhez képest külön „zsidó világnézetüknek és tudományuknak” elismerést akarnak szerezni, vagyis a keresztények elismerését akarják kivívni, a kik között laknak s a kiknek iskoláit használják, – a minek utóvégre más értelme nem lehet, mint hogy ezen keresztényeket meg akarják győzni saját világnézetük és tudományuknak, a zsidó világnézlettel és tudományával szemben való inferioritásáról.

A mondottakból világos lett, hogy a zsidóság a görögök által megalapított új gondolkozási módszerek és az ezen módszerek *által nyert tudomány elől elzárkózván*, a *gondolkozást és tudást* illetőleg egy elavult (antiquált) görög-idő-előtti társadalmat képez, – és hogy más oldalról az, a kereszténység által a görög bölcsészetre támaszkodva teremtett alapját az emberi közönségnek elismerni s a többi emberek iránti igazságosság és jóindulat kötelmeit vallási szabályul elfogadni nem tudván, egy pusztán a nemzetiségen alapuló, tehát szinte antiquált (kereszténységelőtti) vallástársulatot képez, a mely minden többi vallástársulattal; különösen pedig a kereszténységgel, mint *legteljesebb ellentétével*, szent háborút visel, amiből kitűnik az is, hogy az a tétel, mintha a zsidóság csak egy vallásfelekezet lenne az államainkban uralkodó vagy túrt (keresztény) felekezetek mellett, csak mint egy hadi csel tekintendő, a melynek útján a zsidóság az ellenfél táborába lopózik, a mely ellenfél ellen a zsidó isten parancsolatja szerint háborút kell viselnie. A kereszténységelőtti vallástársulat természetével függ az is össze, hogy a zsidóság, szintúgy mint az Izlam, a rabszolgaság elvét egész a mai napig nem adta fel, sőt inkább a nemzsidóknak (gojimnak) szolgaságba vetésére kell törekednie, a mely czélból saját törvénye (a Talmud vagy a Schulchan Aruch) a zsidónak a rosszhiszeműséget a nem-zsidó iránt s ennek megcsalását sokkal határozottabban és sokkal nagyobb mértékben megengedi vagy parancsolja, mint bármely más vallásnak a törvénye.

Az *antiquáltsága* vagyis az elavultsága a zsidó társadalomnak pedig csak symptomája *elaggottságának (senilitásának)*, a mely minden fejlődésnek a tagadásában, vagyis abban a lehetetlenségben nyilvánul, hogy a görög szellem és a kereszténység által megalapított új, (fiatal) szellemhez csatlakozzék. – „A kereszténységen túl tehet ugyan menni, ha ez lehetséges, – mondja Lagarde, – de senkinek sincs joga, a ki figyelembevételni akar, arra, hogy a kereszténység mögött maradjon.” Ha már most ez a történelem által antiquált, a fiatal haladó szellem által félredobott elag-

gott lény közöttünk a haladás előharczosául veti fel magát, úgy ez a célhoz képest csak szintoly nemű hadi csel, mint az imént említett, a mely által saját vallási lényét mint pusztán „felekezetet” tünteti fel a keresztény felekezetek mellett és között. A mit a zsidóság a nem-zsidók előtt mint haladást ajánl, az egy részről: tökéletesen szabad pálya a zsidó lény kifejlesztésére, más részről pedig: teljes eltörlése és felosztatása minden, a keresztényeket a zsidók ellen védelmező törvényeknek, intézményeknek és szövetkezeteknek, – mindkettő mint eszköz a teljes zsidóuralom felállítására.

Drumont könyvéből.*)

A zsidót nem kell a mi fogalmaink szerint megítélni Elvitázhatatlan tény az, hogy minden zsidó elárulja azt, a ki őt alkalmazza. Cavour a maga zsidó titkáráról, Artom-ról ezt monda: „Ez az ember értékes nekem arra nézve, hogy megismertessem azt, a mit mondani akarok; én nem tudom mit csinál ő, de annyi bizonyos, hogy alighogy kimondok egy szót, már elárult engemet, még mielőtt irodámból kiment volna.” „Miért teremtette volna Isten a zsidót, – monda viszont Bismarck herceg, – ha nem azért, hogy kémül szolgáljon „

Sedecias megmérgezi Kopasz Károlyt. A zsidó Meire megmérgezi castiliai III. Henriket; a Tizek tanácsa 1477. július 9-kén tárgyalja Salomonciui zsidónak és testvéreinek az ajánlatát, a melyben ajánlkoznak II. Mahometnek Valcho zsidó orvos által való megmérgeztetésére. A zsidó Lopez, Erzsébet királynénak az orvosa felakasztatik azért, mert eladta magát II. Fülöpnek. A zsidó Lewis Goldsmith Talleyrandnak kémiszolgálatot teljesített Angolországban az első császárság alatt; a zsidó Michelt lenyaktillózzák azért, mert Oroszországnak katonai okmányokat szolgáltatott ki. Egy másik Goldsmith, ezelőtt három évvel, ellopja a porosz nagy tábori vezérkarnak a terveit. Tudjuk azon szerepet, melyet Paiva zsidónő a háború előtt játszott. Ki ne emlékeznék vissza ama kísérletekre, melyeket Kaulla zsidónő tett arra nézve, hogy kitudja mozgósítási terveinket? Ki feledte volna el Guimont Esztert és hírhedt politikai szalonját?

A zsidó Klootz Gusztáv, a kinek rokonainak vagy névrokonainak, gondolom, 1869. felé Parisban némi bírósági kellemetlenségei voltak, – elárulja Hicks tábornokot, á ki seregeivel együtt megöletik a Mahdi által. Klootz nagy summa pénzt kap, és tábornokká neveztetik ki.

Kraszevszky, Adler zsidóra bizza magát, a ki eladja őt Poroszországnak, s az ősz lengyel költő várfogságba vetetik.

Ezen tényekkel szemben, a melyeket a végtelenségig lehetne szaporítani, látható, hogy nem egyes elszigetelt esetről van szó, a mely semmit sem bizonyít egy összesség ellen, hanem szó van egy fajnak, Ábrahám fájának a hivatásáról.

*) Drumont Ede világhírű műve, a „*Francé Juive*” f. é. april közepétől fogva eddig már *hatvanhárom* kiadást ért! – Szerk.

Valjon a zsidókra nézve nem képez-e ez kémkedést vagy árulást? Egyáltalán nem. Ők nem árulnak el hazát, a mi nincs nekik; ők a diplomácia, a politika dolgait végzik: ez az egész. A valódi árulók hazájuk iránt azok a benszülöttek, a kik megengedik, hogy idegenek oly dolgokba üssék bele az orrukat, a melyekhez semmi közük. Azok a köztársasági miniszterek, a kik nem elégednek meg azzal, hogy a becsületrend tisztjének nevezik ki Oppert de Blowitz-et, ezt a születésére németet, s alkalmi angolt, hanem bizalmas emberükül bánnak vele, kiszolgáltatják neki fegyvertáraink titkait, teljes megvetésre érdemesek. De mily joggal akadályozhatná meg valaki ezt a két haza között lebegő zsidót abban, hogy tudósításaival annak az országnak kedvezzen, a melyik neki jobban fizet?

Ez természetesen nehézzé teszi a zsidó kitanulmányozását büntetőjogi szempontból. Amint a pompás Crémieux mondja, a szándék minden. Az a rózsa, melyet a zsidók csinálnak, az a félelmes, kifürkészhetlen, ismeretlen baj, abba a kategóriába esik, a melybe esnek az államérdek nevében elkövetett bűntettek. Meggyilkolni, tönkretenni, kifosztani a keresztényt náluk istennek tetsző bűntetteket képeznek. Amint Eisenmenger a „Leleplezett zsidóság”-ban megmagyarázza, ez az, a mit ők úgy hívnak, hogy „korbant” csinálni.

Az olyan zsidó, a ki, hitsorsosainak segélyével, a kétségbeesés vagy halálba kergetett valamely keresztény kereskedőt, a kinek a helyét el akarja foglalni, az övéi előtt a legjöttévőbb, a legérdemesültebb, a legönzetlenebb barát.

Minden komoly statisztikai okmány hiányában, azon ügyesség, a melylyel a zsidók, a kik mind egy húron pendülnek, eltitkolják tetteiket, majdnem lehetetlenné teszi a kutatásokat ez irányban.

Hozzátehetjük, hogy a zsidók ritkán követnek el erőszakos bűntetteket, s ezenkívül, támogatva azon külön szabadkőművesség által, a melyet Bismarck az *arany intemationálmak* nevez, majd mindig kibújnak a büntetés alól. Ma, a hogy a szabadkőművesség elfoglalta a párisi rendőrséget, minden, zsidók által elkövetett bűntettet azokra kenik, a kik katolikusoknak jeleztenek. Ha elmennél okmányokat kérni Israelra nézve a rendőrséghez, a $\therefore$ testvér Caubet, a ki az Alliance zsoldjában van, nyomban zsidó rendőr-ügynököket állítana elé, a kik eskü alatt bizonyítanak, hogy látták mikor az apádat megölted.

Könnyű megérteni, hogy a megszámlálhatlan Lévy, Salomon, Mayer, a kik benépesítik a rendőr-praefecturát a biztosságoktól kezdve a legutolsó rendőrségi felügyelői hivatalig, nem tartóztatnak le senkit hitsorsosaik közül, hacsak végső szükség nem forog fen. Macé, a „Service de la sûreté par son ancien chef” című munkájában utal azokra a rendőr-ügynökökre, a kik hivatalos jelentéseiket a $\therefore$ szabadkőművesi jellel írják alá, s általában még hivatalos működési körükben is használják ennek a társulatnak a jeleit.

Ha az igazságszolgáltatás zsidókkal látszik foglalkozni, ez csak azért van, hogy nekik szolgálatot tegyen. Két évvel ezelőtt, egy részvényes csoport feljelenti Erlanger bárót, s kétségtelenül bebizonyult tények derülnek ki, a melyek távolról sem tiszta dolgok. Mit tesz az igazságügy-miniszter, hogy megakadályozza az ügy rendes lefolyását? Kijelenteti az egyik alügyész által, hogy vizsgálat tétetett folyamatba Erlanger báró

ellen, s a törvényszék kénytelen abbahagyni az ügy tárgyalását. Felesleges mondanunk, hogy senki se hallott azóta beszélni annak a vizsgálatnak az eredményéről], a mely beszüntetési határozataival végződött. A zsidóknak ezen majdnem teljes büntetlensége fölött a bizonyítékok napról-napra nagyobb számban halmozódnak fel előttünk.

Emlékezetébe hozzuk-e a párisiaknak annak a szegény kis spanyol ledér hölgynek a történetét, a ki maga a vígság és az életkedv volt, s a kinek esze ágában sem volt öngyilkosságot elkövetni, s a ki még ma is úgy tekintetik, mint a ki kiugrott az ablakon, holott az erkélyről zsidó szeretője taszította le, a ki tőle megmenekülni akart, hogy egy dúsgazdag házasságot csinálhasson? A helyiségek egyszerű szemügyre vétele után egy gyermek is felismerte volna ama históriának a valószínűtlenségét.

1882-ben egy Smyrnából való asszonyt letartóztattak, mert egy áruaktárban tolvajláson rajta kapták. Ez az asszony történetesen sógor-asszonya egy görög eredetű szülésznek, a ki egy zsidó színésznőt bír feleségül, a ki Parist telelarmázza reklámjaival. Zsidórokon, – ez elég, kijelentik, hogy a tolvaj nő kleptomániában szenved, talán mivel Parisba a Klephtek hazájából jött.

Különben örülök reá nézve ezen kijelentésnek, s nem állok távol dr. Lasségeu-nek azon nézetétől, hogy minden áruaktár-tolvaj beteg. Képzeljünk azonban csak egy keresztény nőt, a ki húsz krajczár árut ellop egy zsidó áruaktárból, biztosak lehetünk benne, hogy ez nem lesz ám kleptomán.

Sarah Bernhardt felboszankodva Colombier Mari könyve által, három társával betör versenytársának a lakásába, egy lovagostorral felfegyverkezve, a melyet neki, mint Wolff mondja, „egy jeles katonatiszt adott”. Útjában összetör mindent. Nyilván magánlaksértés esete forog fen. Volt-e bűnvádi eljárás?

Hogy Ney tábornok esete sohasem lett kellőleg felderítve, annak az az oka, hogy egy zsidó asszony volt benne a dologban, és féltek ezenfelül egy kettős-házassági bűnper következményeitől. A legtöbb zsidó csőd, a melyek legtöbbszörre szemenszedett hunczfutériák, kiegyezés által megszüntetve lesz. A gój azért van, hogy meglopják.

Hogy csak legújabb keletű tényeket idézzek, nem láttuk-e, hogy két mainzi zsidó, a Bloch fivérek, letelepedvén 1882-ben az Aboukir utczában, mindenféle árukat hoztatnak, s aztán 1883. szeptemberben megszöknek akkor, a mikor háromszázezer frank értékű váltóik járnak le. 1884. augusztusban egy másik német zsidó, Mendel, Enghien utcai kereskedő, eltűnik, magával vive a párisi gyárosoknak hatszázezer frank értékű gémmántjait.

A zsidó J Dávid, a „Credit national” igazgatója több mint három millióját elviszi azoknak a szerencsétleneknek, a kik pénzeiket reája bízták. Ezer kétszáz személy vádolja őt sikkasztással, és a mi megvesztegethetlen bíráink, a kik megtagadták az „Union generale” igazgatóinak a kért három napot a részvényesek gyűlése megtarthatására, a mely „Union générale” ellen egyetlenegy indokolatlan panasz volt beadva, – nyugodtan engedik Dávidot elutazni. Csakis makacsságból marasztalták el tíz évi börtönrre, 3000 fit pénzbírságra s öt évi rendőri felügyeletre, a

mi, azt hisszük, neki ugyan mindegy. Mikor ennél a Dávidnál házmotózást tartottak, kétszáz levelet találtak nála országos képviselőktől.

A zsidók Jules Simonnal élükön, a leghatározottaabb ellenzői a halálbüntetésnek, nem magára a büntetésre nézve, mert ezt gyakran alkalmazták az Izrael királyságban is, hanem, mert a zsidó kivégeztetésének szükséges vallási formszerűségei korunkban nehezen tartathatnának meg.

A zsidó felfogás szerint ugyanis, az elítéltnak teste a kivégeztetés előtt hullának tekintetik, s a törvény szabványai szerint, zsidó holttesthez keresztényeknek nem szabad hozzányúlniuk.

Egy Isaac nevű zsidónak 1817-ben egyik elzászi városban történt kivégeztetése valószínűleg a legutolsó volt, a mely szabályszerűleg ment végbe.

A város tíz előkelő izraelitája kikérte magának az engedélyt arra, hogy a vérpadra felmehessen, hogy ott „*minian*”-t képezzenek, a nyilvános imákat tizenhárom éven felüli férfiaknak kellően végezniök.

A bűnös, minden köteléktől menten, szilárd léptekkel ment, s felöltöztetve lett abba a hosszú fehér, kabátszerű szemfödélbe, a melyben a zsidók halottjaikat eltemetik. (Hasonló szemfödelet mindegyik asszony ad házassági ajándokul férjének.) Rajta volt aztán a *talet*, vagyis az imaköpeny és *thefilm*, a homlokra és karra erősített imaszíj. Winzenheim főrabbi celebrált.

Isaac utolsó ízben mondotta el a *vidoui*-t, a haldoklók imádságát, a melyet az engesztelés ünnepén is elmondanak, és őt *maguk, saját hit-sorsosai* kötözték le a nyaktiló deszkájára. –

(Évtizedek óta nem volt tudunkra eset, hogy nálunk is akasztottak volna zsidót. Hogy *miért* nem szabad *zsidót* felakasztani – Drumont ezen előadása után most már tudjuk. – Szerk.)

Egy zsidóbarát háziúr

Épen az előbbi füzetben közöltem „Sorakozzunk” cím alatt, hogy az antiszemita irányú irodalmi termékekkel és lapokkal, és ezeknek a társadalom minden rétegébe, a berezei palotától kezdve a kunyhóban lakó polgártársakig kézbe való juttatásával lehet általános felvilágosítást eszközölni, az antiszemitizmus természetességét és jogosságát kimutatni.

Hogy ez mennyire szükséges, – tanúsítja a következő eset is. Nem régebben Aradon egy úgynevezett *Czudar János* nevű keresztény háziúr azért mondott fel keresztény lakójának Sz... Károlynak, mert ez a „12 röpirat”-ból megtanulta, hogy a keresztény ember a zsidónak se ételét meg ne egye, se pedig varangyékos békalével feleresztett műborát és vitriollal készített múpálinkáját meg ne igya, s ezáltal maga a keresztény a rövid életnek, sápadtságnak, erőtelenségnek, elbutulásnak és fehér rabszolgának ki ne tegye stb. stb

Úgyde Czudar János nem azért Czudar, – hogy a nevét magával ne hordja; – ő neki többet ér a zsidó azon pénze, melyet a fenti utakon a keresztényektől kap, mint a keresztény lakó igazi keresménye, melyért éjjel-nappal dolgozott, nehéz munkát végzett: – a zsidó lakó utasítása folytán a háziúr a keresztény lakónak mondott fel; – mert

ez a keresztény lakó nemcsak önmaga tanulta meg a zsidók gazságait, élősdi módjait, – de arra sok más lakótársait is megtanította, a miben persze a zsidónak sem öröme, sem anyagi haszna épen nem volt.

Tehát ha a munkásosztály is annyi öntudatra ébred, mint a fentvázolt tény mutatja: ugyan micsoda indok vezérelheti ama jámbor Czudar János keresztény társunkat, hogy a nála lakó boltos zsidónak amaz egyszerű fenyegetésére, hogyha Sz.....Károlyt a háztól el nem távolítja, akkor ő, (t. i. a zsidóbérlő) megy el, – a keresztényt bocsátotta el, mert talán egypár forinttal a zsidó több bért ad, mint a keresztény; – de több mint bizonyos, hogy a zsidó százsorosan csalja és veszi be a még fel nem világosodott keresztény népen.

Ezen huzavonának és csalásnak Czudar János jogutódai, gyermekei is kitéve vannak czudarul! Megfordulna akkor majd sírjában Czudar uram, ha látná, hogy mikép lett az ő sarjadéka minden pereputtyostól a zsidónak sarukötője, kanásza, bérese, ökrésze, tehenésze, napszamosa, kocsisa stb.

Csak rajta munkás keresztény polgártársaim! Ti vagytok az alapja mindennek e világon, ha pedig ti magatokat mint alapot kivonjátok, a csalók ereje megszűnt, henczegésük és fenhéjázásuk nincs többé

Minden keresztény munkásnak olyannak kellene lenni, mint az aradiak között találkoznak! s hagyják ott csak az ily „Czudar János”-féle házat; ezzel Czudar János házbérbjövédelme is megcsökken; – sőt ne vegyenek keresztény munkáspolgártársak az ilyen Czudar János-féle zsidó lakótól életetölő műbört és műpálinkát, úgy Czudar János házbér-keresetforrása is dugába dől; – mert biz az a zsidóbérlője Czudar Jánosnak mindjárt nem tud fizetni, csak a véresverejtékkel keresett pénzüket a munkások a zsidónak ne vigyék oda!!

Maradjon az ilyen háziúr az ő zsidójával, – ne menjen lakni e háziurhoz senki, – ne mennjen a zsidójához vásárolni senki; – nézzük mire mennek egymással?!

Szendrey Gerzson.

Az 1887-ik évre szólandó kecskeméti antiszemita naptár érdekében.

Felhívás elvbarátainkhoz!

A folyó 1886-ik évre kiadott „Országos antiszemitapárt-naptár” számára több elvtársaink által küldettek be nagyérdékű dolgozatok közlés végett, de már oly későn az év vége felé, hogy azok a legjobb akarat mellett sem voltak közölhetők, mivel szerkesztőnk sajtó-fogságának megkezdése miatt a szokottnál is hamarább kellett naptárunkat összeállítani és sajtó alá rendezni, mely körülmények mind naptárunk rovására szolgáltak. Nehogy tehát ismét nagyérdékű dolgozatok maradjanak ki a későn való beküldés miatt, – e helyen is a legmélyebb tisztelettel és bizalommal kérjük fel elvbarátainkat, hogy az „Országos antiszemitapárt naptár”-nak jövő 1887-ik évi folyamába szánt dolgozataikat Kecskemétre, a naptár szerkesztőségébe, vagy alóírt titkári hivatalba, lehetőleg f. évi szeptember hó 1-ső napjáig beküldeni szíveskedjenek annyival inkább is, mivel az országos képviselőválasztásokra való tekintetből naptárunk jövő évi fo-

lyamát olyan tartalommal akarjuk kiadni, hogy az necsak pótolja az idei naptár hiányait, s necsak pártunk tagjait elégítse ki minden tekintetben, de hogy a kétkedőket és a nyílt ellenségeket is meggyőzze eszméink, elveink magasztos volta, céljaink megvalósításának elodázhatlan szüksége felől; s hogy mint országos agitációra szánt mű előkészítse hazánk keresztény népét az általános képviselőválasztásokra, s hathatósan mozdítsa elő mindenütt, ahol csak elterjed elveink és zászlónk diadalát! Miért is a midőn a cikkek és dolgozatok mielőbbi beküldését kérjük, figyelmébe ajánljuk elvtársainknak, hogy beküldendő dolgozataikban a jelzett igen fontos körülményre tekintettel lenni szíveskedjenek, hogy hasábról-hasábra a nemes lelkesítés hangja szóljon a néphez a meggyőző igazság lángszavával, hogy felbresztvén delejes álmából a szunnyadozó hazafias közszellemet, viszhangot keltsen Kárpátoktól Adriáig minden keresztény honfiszívben, varázserővel, ellenállhatlanul mint a holtakat támasztó tárogató.

Hazafias üdvözléttel

Kecskemét, 1886 aug. 3-án.

A kecskeméti antiszemita párt titkári hivatala.

A zsidó sáskahad.

Az a népfaj, mely maiglan is az Isten „választott népének” híreszteli és tartja magát, már akkor is, midőn egy időre államalkotó elem volt az emberiség sokadalmában, oly társadalmi bűnökben leledzett, melyeknek büntetése ki nem maradhatott.

Hadviselésben az a fajjellege a hősiességnek, mely trombitaharsogással igyekezett várakat megostromolni, ha esetleg ravasz meglepetésekkel győzedelmeskedett, fegyverrel kezében a meglepett ellenfélen, nem kegyelmezett még a csecsemőknek sem; irtott, öldökölt, s boldog volt, ha harci dicsőségének mámorában meggyilkolt szüzek és gyermekek párologó vérébe mártott kézzel saját testét pirosra festve, az áldozat kitépett beleivel magát ékesíthette.

Ez a népfaj, mely a monotheismus feltalálásának (??) dicsőségében tetszelegve, elsőbbséget tulajdonít, sőt követel magának más népfajok fölött maiglan is, ős időkben már oly mélyen sülyedett a társadalomellenes bűnök mocsarába, miszerint valóságos csuda, hogy abba egytől-egyig bele nem fulladt.

Támadtak soraikból jelesek, bölcsek, próféták, de ha ezek nem az ő szájuk íze szerint beszéltek, ha ostromolták ragadozó természetüket, ostromozták gyalázatos fertelmeiket: megkövezték, vagy olajba főzték őket, s megfeszítették magát Krisztust, az emberiség legnagyobb jótevőjét, mint közönséges gonosztevőt, mert szemükbe vágta az igazságot, mert kikorbácsolta őket Isten templomából.

Így aztán be kellett következni a bűnhődés idejének, s be is következett a *szétszórásban*, a legcsúfosabb bűnhődés, mi csak érhet nemzetet.

Nagyok leli ettek e népfaj bűnei, mert több ezer éves történelmük tanúsága szerint még maiglan sem bocsátott meg nekik sem Isten, sem ember!

Szétszórva élnek maiglan is, és élődnek más nemzetek testén, mint férgek, s nincs nyugtuk sehol. Az egész föld kerekiségén nincs egy talpalatnyi tér, mely államukat jelölné, hanem mint megriasztott ragadozó állatok az egész glóbuson csak zsákmány után lesnek, s ragadoznak kisebb-nagyobb szerencséivel, addig, míg a végbűnhődés ideje be nem következik.

Más népfajok, ha valamely túlerő által kiszorítottak örökük-ből, útra keltek tömegesen, együttesen, fegyverrel a kézben, s nem pihentek meg addig, míg hazát nem hódítottak, államot nem alkottak maguknak, hol aztán testvérekül s fegyvertársakul fogadták a meghódoltakat, s a zsidóság? sáska módra szétrepült a világ minden tájai felé kisebb-nagyobb csoportokra oszolva, csapott le a világ minden létező nemzetei közé, s szétszórtságának első pillanatától kezdve maiglan is, boszút lihegve csak harácsoló körmeit hegyezi, róka ravaszsággal szimatol, s mivel a zavarosban legkönnyebb neki a halászat, azt lesi csak, mely államokban merülnek fel abnormis állapotok, miket legtöbbször ők maguk létesítenek alattomos utakon módokon s oda lopózkodik ez az emberi fajsalak, mint dögre a karvalyok serege, és nem kegyelmez az általa fekélyként meglepett nemzet testének.

Ennek az élödsi népfajnak bűnhődésszerű végzete már úgy látszik, a történelem tanulsága szerint is az, hogy ne lehessen hazája sehol, és ezen nyomorultságában, – horribile dictu, – viláгурalmi törekvéseket táplál nyíltan és titokban. És ugyancsak dolgozik kitartással és szívóssággal az arany bornyú árnyékában.

Mert jellemző az is, hogy mikor Egyptom ezt a fajt, mint népsalakat kilökte magából, s kényszerülve volt a pusztában évtizedekig a vörös hagyma után sóhajtozni, Mózesük ezt a körülményt, – mit különben ő maga intézett így – alkalmul ragadván meg, mint Isten sújtó kezének intését, (az ó-testamentum szerint) felment a sínai hegyre, megbeszélni a dolgot Jehovával, s megállapítani a zsidóság jó útra térítésének módozatait, s míg a sínai hegy tetején villámlások és mennydörgések kíséretében létrejött az Isten tízparancsolata választott népe számára, mihez tartás végett, addig a nép a hegy lábánál Áront arra kényszerítette, hogy az Egyptomból kölcsönkért, és magukkal hozott, – tehát

lopott arany ékszerekből öntsön nekik aranybornyút istenül, s azt imádták körül tánczolva, és így ez az istenük is lopott volt, s maiglan is az, mert Jehovájukat inkább alárendelt lénynek tekintik, kire reá parancsolhatnak. Valódi istenük pedig maiglan is a harácsoltságból készült aranybornyú. És úgy látszik, a keresztény erkölcsök szegényére és gyalázatára ezzel boldogulnak is, ez meg is segíti őket.

Lássuk hogyan érvényesítik sáska természetüket.

Angol-, Francia-, Spanyol- és Németországból időközönként kiűzött zsidók különös előszeretettel vándoroltak Orosz-, Lengyel- és Magyarországra, hol aztán reájuk nézve termékeny talajt lelven, népjellemük ki is fejlődött oly mértékben, mint sehhol e világon. *)

Az orosz nép századokon át el volt foglalva a felsőbbbségre törekvő tatár néppel, a minduntalan megújuló harcok lekötve tartották az orosz nemzet figyelmét, ezt az alkalmat ragadta meg a zsidóság s *belopta magát* azon nyugoti államokból, melyekben reája nézve kényelmetlenné vált a helyzet. Tehát korántsem az orosz nép humanismusa (!) nyitott kaput a zsidóság beözönlésére, mint azt némelyek tán képzelik, vagy mint a zsidók maguk híresztelni szeretik, sem pedig fegyverrel kezükben nem állottak az oroszok hadsoraiba, az oroszok ügyének védelmében, hanem a szó szorosán vett értelmében úgy lopózkodtak be alattomban, úgyszólván észrevétlenül az oroszok közé, s mikor ezek elleneikkel végeztek, s országuk s nemzetük újjászületésének munkájához foghattak, akkorra már a kereskedelmet kezeikhez kaparítva, a zsidóság úgy felszaporodott, befolyása akkora lett, hogy vele mint tényezővel álltak az oroszok szemben.

Az ország nagybirtokosai, befolyásos főemberei a huzamos háborúzás idején kiköltekezvén magukat, semmi fáradságába se került egy-egy gazdag, duzzadt erszényű zsidónak egyik-másik orosz főúrhoz befurakodni, magát behízelegni, tárczáját rendelkezésére bocsátani, minek következménye aztán az lett, hogy a busás kamatokon kívül az ilyen „házi zsidók” óriási engedményeket csikartak ki ott letelepedett fajbeliek javára, a behálózott főuraknak valóságos zsarnokaivá váltak, s ezek útján később a fejedelmektől is előnyöket csikartak ki.

Oroszországban, – a többi európai államoktól elütőleg, – az a sajátságos eset is felmerült, hogy a megtelepedett zsidók

*) Forrás: Prof. Dr. Jul. Lázár. „Das Judenthum in seiner Vergangenheit und Gegenwart.” Berlin, 1880.

közül némelyek a földművelésre is adták magukat, azonban ennek dacára is gyors és nagy mértékben való elszaporodásuk akkora proletariátust teremtett, hogy ez Oroszország valóságos rákfenéjévé vált.

Nagy mennyiségben csavarogtak minden foglalkozás nélkül az országban, majd itt, majd amott ütötték fel fejüket, s rövid időn ismét eltűntek, de megjelenésük mindig ártalmas nyomokat hagyott hátra, mind nemi, mind társadalmi tekintetben nagy mérvű demoralizáció keletkezvén nyomukban.

Mai szokásaikhoz híven a zsidók Oroszországban is városokban a kereskedelemre, falvakban pedig a korcsmárosságra és pálinka gyártásra vetették magukat, s hozzáláttak nép- és erkölcsrontó munkájukhoz, jólétre, gazdagságra vergődtek. Egészen otthon érezték már magukat, mint a kik nélkül talán már el sem tudnának lenni a benszülöttek; azonban nem kis meglepetésükre I. Miklós csár trónraléptével császári parancs folytán a zsidók nemcsak Szt. Pétervárból, hanem még annak határából is kiűzettek, de az országban máshol megtelepedhettek. I. Miklós csár úgy látzik, hogy csak székhelyének légkörét kívánta megtisztíttatni a zsidók testéből kipárolgó bűzös miazmáktól, különben nem törődött velük, s ez a főváros környékéből való kiűzetés csak serkentésül szolgált a zsidóságra nézve, hogy még nagyobb hévvel csússzék-másszék megtűretéseért, s már 1835-ben fontos engedményeket nyertek. Így például, orvosi oklevelet, s más tudományos és polgári állásokat is nyerhettek.

Ezzel elértek mindent. Most már szabad kezük volt mindenben. Hogy hogyan dolgoztak s hogyan működtek a közjó javára, új hazájukban, mely őket befogadta, táplálta, sőt jólétre juttatta, arról a napjainkban sűrűen felmerült zsidóellenes kitörések az elkeseredett köznép részéről, úgyszinte Oroszország kormányának tapintatos zsidóellenes intézkedései tanúskodnak.

Oroszország lett így főfészke Európában a zsidóság tenyészetének, honnan aztán mintegy kommandó szóra a zsidó világhatalmi törekvések intézőinek alattomos intézkedései folytán a körülményekhez képest egyenkint vagy csapatosan szerencsétlet a zsidó sáskahad más nemzeteket inváziójával.

Lengyelországgal már végeztek, most Magyarországon a sor.

Jelenleg a mi szép hazánk a kiszemelt zsákmány.

Keöd József.

(Vége a jövő füzetben.)

